

ostiljattig ifrån werldens Herrar; framför alt hushålla, en Konungs luxe är en minskning i Hans fattiga undersåtares nödvändigaste behofwer. Regera altid sjelf, lemna Edra Ministrar blott detaillien, som skulle medtaga en alt för kostbar tid, hwilken endast bör helgas til det hela. — Granska noga, se hwarje Sak på alla sidor, förän Ni faller et Utslag, och andra det så snart Ni blir uplyst at man bedragit Eder.

Man förebrår denne Mästaren, säger Oratorn, at hans Regerings Maximer äro de wanliga och de allmänna, det är sant at hela werlden känner dem, utom Konungarne. — Denna Strofen kan lyckligt wis ej tillägnas de nu lefwande Krönta Hufwuden, tillägga Journalisterna.

Sedan Han omtalat Konungens resa igenom Dannemark, Holland, Tyskland och Frankrike, målar han först den nog kända och bedröfweliga belågenhet, förän Gustaf intog sin ärfsda Thron, och straxt derå den tide punkten då Han blef sit Folks förlofware. — Fallmänhet, säger han, en Konung som inom sig beslutat en sådan förändring, förror sig antingen at Folket eller någon af sina största Ambetsmän; men här hände intetdera. Han har allena smakat den äran at wara sin Throns stöd ingen; annan, än den som gifwit förslaget, har också verkställt det. — Sjelfwa Revolutionens-dagen war inter en gång förutsedd, det war i et ögnablick, som Konungen tog sit parti, hafwande för sig sit Mann och sin Wärlja. Det fins wäl ingen som icke känner denna händelsen; här får man för första gången se en ung Konung, som wågade alt för sin egen frihet, blott för at sedan kunna befria sit Folk. — Cesar omskapade Romerska Republikuen för at fasta den i tråldomens hjättar, Hans ära war en wäldswerkan, men Gustafs war Frihetens seger. Den nya Regerings-formen, som förelades Folket til Underskrift, är i alla åldrar, i alla tider, et Mästerstycke; Konungen förbehåller sig där ingen annan magt, än den at befrämja sina Undersåtares wäl, hwilken sällhet! hwilken lycksalighet för vårt Tidehwarf! at äga en Konung, som då han kunde alt hwad han wille, ej wille mera än han borde. Det tycks at hela Naturen en gång får draga en glättig anda, då midt i det slasweri, hwari med tiden hela Werldens Herradömen torde falla, den Fursten lefwer, som sönderslår någon enda af de hjättar, hwilka fångsta Mennisko-slåget.

„Swenskar (utropar Autor) Ni! som varit äfyna witten til den
 „na triumph, förwären denna Gustafs förbindelse såsom en heligdom,
 „inpränten den i Edra hjertan, låten Edra barn läsa den, lemnen den
 „i arf til Edra sednaste efterkommande såsom det största wedermåle, af
 „Er Konungs hjerta och den äkta Swenska Frihetens känneteken, och
 „Ni Råds Herrar! uptecknen denna händelsen midt ibland Eder med
 „guldene bokstäfwer. Wätte Esterwerlden i hieswa Råds Salen få
 „läsa dessa ord:” Jag Gustaf försätrar härigenom, at uprätthå-
 la den Swenska Friheten, och affäger mig det förhateliga En-
 wäldet eller så kallade Souverainiteten, och förklarar mig
 för den första Medborgaren i et fritt Rike.

Slå man up alla Werldenes Tidsböcker ifrån Konungars Ka-
 pelse, leten i alla Archiver, sedan Stater och Samhällen inväntades,
 om något dylikt finnes!

Kungörelse.

För mellankommande swärare Sjukdom kommer N:o 38 af Wälsignade Tryckfri-
 beten samt N:o 46 af Mina Tidsfördrif ej at utgifwas förr än vidare derom
 averteras.

Stockholm, Tryckt i Kumblinska Tryckeriet, 1781.

Dag = Bladet :

Wälsignade Tryck = Friheten.

N:o 38.

Stockholm den 17 September 1781.

me tairai je encore — non,
On peut meme vivre en barbouillant innocemment du papier.
Dafigt Allahanda.

Ej påferat i Stockholm.

Sårom natten blef jag opväckt kl. 2 af et förskräckeligt buller på gatan, det skrek: elden är lös, rösware, wackr, — jag sprang ur fången för at få weta hwad det war, men ingen eldswåda märktes. Andra dagen seck jag weta orsaken til denna händelse.

En officer friade til en ung och wacker Flicka som war både dygdig och hållen dertföre i hela grannskapet.

Churu man i stora Städer i allmänhet, just intet är nyfiken öfwer hwad som påferar, så fins det dock några Fruar, som bekymra sig om sin nästa, och som omtala och förtala den, hwart de komma.

5 stycken af sådane Matroner, som alla bodde på en gata i Flickans grannskap och hört talas om detta frieriet, sparade intet den de knapt kände til namnet, discourserna kommo ikring och öfwen til Mamsellen, som bad unga Herrn förskona henne för sina visiter, ester de hade så elaka följder.

Wår Ålskare war hämdgirig och så här stälde han til:

Som han kände altför wäl dessa storpratenskor, bød han dem särskilt i sin mors namn til en liten Fete, som hon wille ge dem tillika med sina wänner, men ingen enda Cavalier wore buden—Som hwar och en kände hans mor, lofwade de helt lätt, och det war ingen af dem som icke kom.
En

En sådant bjudning hade unga Herrn opfunnit blott för at få dem så mycket säkrare til sig, ty hans mor war wist intet hemma utan längesedan rest på landet — de kommo således allena utan deras männer, för hwilka de äfwen fördålt denna Fruinnens familjen. I bdrjan tycktes de wara litet brydda at de ej sågo hans mor ibland det öfriga sällskapet, men Sonen, sedan han föreburit hwarföre Wardinnan i huset måtte på stund resa tillbaka, seck dem åter til humeur, Soupén blef ommerad igenom winet som dracks til öfwerflöd, och så woro Damerna intet de sämsta hwarcken at dricka, eller pladdra, klockan slog 11, och man wille nu taga affked, men wården hade alt för wackra fagoner at nödga dem qwar, så at ifrån den ena discoursen til den andra, ifrån det ena winglaset til det andra, blefwo de qwar tills klockan 2 om morgonen, han hade nog welat behålla dem längre, på det han skulle få ännu större hämd, och Comedien ännu bli narraktigare, men det war aldeles omöjligt.

Emedlertid lesde Herrar Männer i all möjlig ofunnoghet om sina så älskwärda Makar, och wåntade med östålighet, helt ångsliga at ligga allena utan sällskap af så retande skönheter — Hustrur! wara borta nattetiden utan at låta sina männer weta hwart de tagit wägen, såg mer än misstränkt ut.

Återkomsten af den enas hustru, som Officern följde hem, utredde någorlunda gatan — Mannens torra mines och laconiska swar emot henne war liksom en prolog til Comedien som skulle föras opp, Cavallieren skyndade sig bort för at föra hem de andra Fruerna, som alla blefwo på samma sätt emottagna af sina männer, och knapt war han nere kommen på gatan at gå hem, för än liksom på en gång de 5 Acteurerna och Actricerna började sina roler, männerna at tråta och swärja, hustrur na at ursäkta sig — men huru skulle de lyckas deri? — Officern war känd för en ung och rast érouardi som aldrig manquerade — påföra natten i at dricka med en så wållustig Prins! hwad skulle wål slutatsen wara? och Männerna! huru skulle de kunna råta en sådan wanheder? — änteligen blef tråtan mera allmän i hwarje hushåll, eder, öknamn och slag följde tätt som hagel, och det wart et skrik och et wåsende, så at brandwaktten topp dit, larmet war ikring hela qwarteret och alla människor kockade sig för at släcka elden, den de trodde wara lös, men i stället blef sammanhanget bekant, då hwarcken Fruarne eller orsaken til deras ören kunde döjas, — helt säkert äro de nu ganska misstynna, männerna utstråtade, och Officern allena nöjd.

Til Utgifwaren.

Var god min Herre och lått införa i Ert Blad, at jag ärnar för Eriksbergs Theatern författa, aldeles ingen Opera, intet en gång componera en Ballet, intet inmaginera en Färg, intet gråta fram en Tragedie, aldeles ingen Parodie, hvad då lär Ni säga? — jo! jag ärnar skrifa en Tragedie-Comedie eller Sorg-Lustspel och enligt Boktryckars Reglementer oppläsa det härmedelst, i affikt at ingen annan onödigt wis må beswära sig härmed. I en tid då wettenskaperna gjort det största framsteg i vårt kära Fädernesland medelst upmuntrande och då Ups-strings-wärket, nu är i så lyckelig ställning och éablerad på sådana grunder som Sparta och Rom i sin största period skulle afwunda oss, wägar jag dock säga at den roligaste och solidaste Theater, wettenskapen ännu är ganska långt ifrån fullkomlighet, aldeles intet på Auctorerernas sida; ty ehuru man ännu ej sedt en Frank Baro och en Angell Garrick, så ses det dock intet Comedianter) utan på Auctorerernas sida — huru många Originaler hafwa wi wäl? wi som hafwa de måst theatraliska ämnen i vår Historia och våra Annaler — för stora Theatern wet jag Birger Jarl som aldrig spelas, för lilla, wet jag Mulpus, som spelas för ofta, men öfversättningur utan all ånda, il compiloit, il compiloit, säger Voltaire om Abbé Trubler, här öfversättes, här öfversättes, orsakerna härtill äro ej obegripeliga men för widlöftiga wid detta tillfället at anföra, en annan gång skal jag afhandla detta ämnet, nu skyndar jag mig at annonsera min utlofwade Drame som ej är öfversatt, intet en gång plagierad.

Det kallas: Det Lyckeliga Tilfället, eller 2 flugor i en smäll i 3 Acter; Epigrafen: On peut honnetement demander aumone.

Händelsen har tilldragit sig i selska Kärlekens rike som är Chythere, Gnide och Paphos, Sorg Lustspelet söjaktligen fullt af Erolletier, Gudar, Nympfer, små andar, Cupidoner och Silker — 2 flugor i en smäll, är altid något öfvernaturligt.

Theatern repræsenterar selska Beneris Tempel och 1:sta Acten börjas med en Ballet af chamererade Cupidoner, som sjunga tillika;

Glädjoms detta tidehvarf
 Riket, Riket är vårt arf
 Må Naturen för oss skapa!
 Wi ska swälja för'n wi gapa

Med Marmor-skifvan i vårt bröst
 Med Koppar, harnesk uti pannan,
 Det blir vår spåda ålders tröst
 Blott lefwe wi: men ingen annan.

Jag aktar mig at widare upgifwa innehålltet, eller beskrifwa Acter
 och Scener, sanningen at säga, ärnar jag låta trycka det, och Allmänhetens
 Nyfikenhet är den som skal göra affättningen.

S K Ä L *)

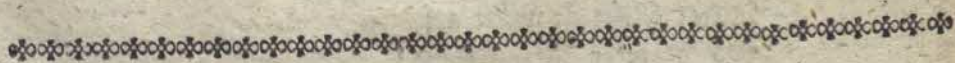
Drickom nu til tidens åra
 Brånwins-tappen rinnet ån,
 Ni November Bröder kåra!
 Nå han aldrig wända gånn.

Låt oss rusta, dansa spela
 Patriotet i hwar wrå,
 Hwarcken mat och kläder sela
 Blott wi ständigt fulla gå.

*) Infänd.

K u n g ö r e l s e.

Se dan så många förfrågningar warit efter Processen wid Regements, och General-
 Kriags-Rätterna, emellan Högwålb. Hr. Öfwerste, Commendanten och Riddaren
 Gerner, samt för detta Major Lund; så finnas några Exemplar completa och in-
 bundna för 32 s. s. i Runemarks Boklåda — där finnas äfwen Protocollerna om
 denna sak, hållna uti Kongl. Majtts Justitiæ-Revision, samt inför Hans Kongl.
 Majt, för 3 s. Exemplaret. — Påssa Måndag eller den 24 Septemb. utgifwes
 No 39.

Stockholm,
 Tryckt hos Carl Stolpe, 1781.

Dag = Bladet :

Wälsignade Tryck = Friheten.

N:o 39.

Stockholm den 21 September 1781.

ne voudraient ils que gagner
leurs vies ?

Daligt Allahanda.

Trädbenet.

Grefwen af S** hälsade på mig härom morgonen, och då han seck weta, at jag hade inter at göra hela dagen, öfwertalte h:n mig at fara ut med sig til middagen på hans Landgård, derifrån wi med beqwämlichkeit kunde wara tillbakares tils Spectaklet började.

Knappt hade wi farit en mil förån jag på långt håll blef warse en Soldat i sin gamla uniform sitta under et träd och spela på Wol — alt, som wi kommo närmare, sågo wi at han hade et trädben, hwilket på föpet hade gått sönder och hwaras styckena lågo bredwid honom.

Hwad gör du där sade Grefwen? jag är på wägen til min hemort swarade Soldaten — men stackars Karl! sade Grefwen, hwad du kommer at wara länge på wägen! om du ej har annat åtkon än detta och pekade i det samma på hans söndriga trädben — Ja wäntar snart mitt illa equipage och mitt följe, och om jag inter bedrager mig för mycke, så tycker jag dem komma här.

Wi sågo också i selskwa werket en liten wagn med en häst, en ung Flicka som åkte och en Bonde som förde — under det wi afwäntade detta herrskap, berättade Soldaten oss at han på Corsica blifwit bleferad så illa, at han warit twungen at låta säga benet af sig, at förån han geck i fält hade han förlöswat sig med en Flicka i garnizon, at brösloppet blifwit uppsjutet tils hans återkomst; men så snart han præsenterat sig med

Dets

Detta benet, hade Flickans sligtingar varit aldeles deremot, hon allena (sedan Modern blifwit död som äfwen altid tagit hans partie) hade dock varit beständig i sina löften och sin ömhet, och emottagit honom med samma hjerta som förut, at hon hade samtyckt at långt ifrån wänner och slägt följa honom til Paris, hwarifrån de på Postwagnen skulle begifwa sig til hans hemort, därest hans Far ännu lefde, mitt trädben tillade han, har nyss gått sönder, och just därföre har min Flicka gått bort för at skaffa mig en wagn så at jag kan komma til närmaste stad och låta göra mig et nytt, det är en liten olycka, min Officer, som snart är botad; och se här kommer min wån.

Flickan steg då ifrån wagnen, skyndade sig i armarne på sin älskare, och sade honom med et småleende som war muntert och wänligt, at hon råkat en handwärfkare som lofwat henne benet sårdigt tils andra dagen, och at de kunde åter börja resan när han behagade.

Soldaten tackade henne på det ömmaste för sina små omsorger.

Hon tycktes wara wid 20 års ålder, wacker, lång och wät wät, hennes ögon förädde det eldigaste och gladaste temperament.

Ni lär wara nog tröt mitt wackra barn! sade Grefwen til henne — Man trötnar intet så snart för den man älskar, swarade hon, fästmannen kyste hennes hand och kramade henne til sitt bröst.

Ni ser sade Grefwen til mig, at då en Flicka en gång skänkt bort sitt hjerta, så är det intet et ben mer eller mindre, som wäcker ostadighet — nej, säkert war det ej hans ben sade Flickan som skulle ändra mitt tycke — Grefwen wände sig då til mig, wäl an min wån om Ni wil som jag; Flickan är munter och beskedlig, hennes Fästman är en hederlig Karl, de ha tillsammans endast 3:ne ben, och wi ha likwäl 4, de kunna sätta sig i vår wagn och wi kunna gå til närmsta by, så se sedan hwad man vidare kan göra för et så respectabelt par.

Soldaten wille i början intet, utan ursäktade sig at stiga opp i wagnen — Skynda sade Grefwen, jag är Officer och det är er skyldighet at lyda, stig du opp och din wackra Flicka skal sitta bredewid dig. Lit of göra min wån sade Colette som Herrarne besalla, efter de unna of dens na hedern.

En Flicka som Ni, swarade Grefwen gör altid heder at det största equipage i Paris och ingen ting kunde så smickra mig som at på något sätt kunna bidraja til Eder förman — Wi äro lyckliga nog swarade båda wå, Kusken förde, Grefwen och jag wi följde efter.

Då wi woro framkomna, där wi befalt Postilion at hålla, sunno wi Soldaten ock Colette gråtande tillsammans af ömhet och årkänsla „min Wån! sade jag til Soldaten, huru tror ni Er wål at kunna lefwa en gång med hustru och barn? Herre! swarade han, den som i hela 5 år förstådt at lefwa af Soldat-gaget, bör gärna ej wara bekymrad för sin öfriga lifstid, jag spelar så där råmmeligen på Viol, och tror jag at i h:la Frankrike knapt fins en by där folket så gifter sig som i min — jag är helt wiß på at få förtjenst.

Jag sade Colette, kan sy och knöppla, desutom så har min Förmyn-dare 200 Livres för min räkning och ehuru han är nisl, så hoppas jag dock at han betalar, och jag, sade hennes Käraste, har 4 Ducater i min ficka utom 2:ne Louis d'orer, som jag lånt en fattig bonde at betala ut-lagorna med och som han nog ger mig igen när han kan.

Ni sen således, sade Colette, at wi äro i et råmmeligen godt tillstånd „ja bästa wån! i det hon såg på sin tillkommande Man, hwad behöfs det mera at wara lycklig? du älskar mig och jag ömmar för dig.

Jag och Grefwen blewo rödda ända til tårar wid denna Scenen — håll til goda sade Grefwen tils Ni fått Era 200 Livres, detta lapprit, i det han gaf Colette et par dusin Louis d'orer, jag hoppas at Ni stån-digt älskar och älskas af Er man. Låt mig som ofrast så weta huru Ni mår och om jag kan tjena Er, det här, (i det han ref af utanskristen på et bref) wisar mitt namn och hwar jag bor; men Glicka! om du nånsin gör mig det nöjet och kommer til Paris, så skal din man sölja dig, in-gen kan mera älska och högsagta Eder tillsamman än jag, farwål mina Wänner! måtte Himmelen wålsigna Eder! och Eder lycka bli lika bestån-dig som Eder trehet! wid dessa orden kastade han sig i wagnen och for som en blift tillika mid mig.

Under hela wägen talte han om intet annat än den wackra den dyg-diga Colette, och jag började misstänka honom — Jag kände nog hans fria lefnadslätt och at han ej hade särdeles scrupler at sölja sina lustar, jag frågade honom då, liksom under skämt, om sin intrig: — ack nej sade han, jag ärnar aldrig säta henne på prof, fast hon är i mitt tycke ganska wacker och aldeles efter min smak, det som så behagat och rört mig är ändock intet hennes skönhet utan det tycket och den trohet hon alltid hyft för denna sin söjjeslagare, och skulle hon förtora denna förtjensten, så blefwe hon säkert ganska ful, påkradt all sin ungdom och sina behagligheter, set an hennes tankeätt segrat öfwer den hederliga Soldatens bortowarelse, öfwer
den

Den Kulan som borttagit hans ben, sedan hennes hjertå ett gång gifwit sig, fåfänge lærer hon låta narra sig af en Perit maitres presenter, lösten och fåfänge prat — Jag är öfvertygad at hon tänker mera förnuftigt, och jag ärnar aldrig göra försök.

Grefwen har aldrig i mitt weke varit så älsfansvärd som denna dagen.

Den belåsta Hustrun *).

För några dagar härom natten
 En Man, han wäcktes af et larm:
 Det Hustrun war, den lilla Statten
 Som låg bredwid så huld och varm.
 Hon samma dag i Rollin tittat
 Och hjärnan ännu Rommersk war
 Kanske hon där på Cæsar hittat
 Som Enwålds Sceptern råff't har
 Ej under då, — i bildnings-kräftens armar,
 När sömnen gör et snille redgt
 At hon i sömnen skrifer högt:
 Du säfwer Brutus du! och ingen sig om Rom förbarmar.

*) Insänd.

Annonce.

De som hädanefter liksom förut wilja hedra mitt Dagblad medelti Prosa eller Vers behagade inlämna det i Herr Runemarks Biståda förseglat under utanseift: til Ansvararen af Wälsignade Tryckfriheten. Där finnas ännu Pränummerations-Sedlar samt alla 37 Numrerna completa utom de fyra första, för hwilka Boktryckaren dömdes af Kongl. Hof-Rätten til Et hundrade Riksdalers plikt, och hwilken Dom af vår Aldranädigaste Konung alldranädigast är stadfäst, bötterna til trestifres.

Stockholm,
 Tryckt hos Carl Stolpe, 1781.

Dag = Bladet :

Wålsignade Lyck = Friheten.

N:o 40.

Stockholm, den 27 September 1781.

cè qu'on voi bien rarement.

F a b e l *).

Jupiter och Bonden,

Auctor til sig sjelf.

Betrakta noga alt det som är ikring dig: äger du wäl en så upriktig, så klarsynt wån som du sjelf är? dina fel som hela människo: sligter ser, äro ju för honom ofända — säg mig! då lyckans wäder tid efter annan blåser ikull dina lustslott och hindrar din opkomst, förbrår han dig det? wån han nånsin förtroer dig, at du är utan förtjenster?

Om Lyckan stum för dina önskingar och dina begär, ej wil uphöja dig, så är det intet så underligt, — granska förån du dömer, kan du wara så obillig och på en gång wilja wara rik och dygdig? har du kruspit med dem, som en slump och en nyck upsatt i ämbeten? har du owärdigt riggt dig qwar? och när din egen nytta befalt, har du glömt sanning, dygd, ära och samwete? kan du intet det, så tänk aldrig på at göra lycka, skrif, war klok och fattig, men förakta henne med des anhang.

Wät då med kall blod denna Hässlinkans gäfwor: hwad behöfwer du til at wara lycklig? Om pengar utgjorde det, så wore Lyckan lögnens och bedrägeriets lön; desutom, ju större skatt den giriga samlar ju mera ökas hans plågar.

*) Insänd.

Dag

Säg för et ögnableck gifwit, (som aldrig kan hånda) at hon öfwerhopar dig med all sin gunst, är du derigenom mera lyckelig? du lefwer nu nöjd och fredad innom dig self; ack! hwad kan hon gifwa dig mer?

Om du får ärfwa mycket pengar, om du skulle få stora gods, lefwa i nöjen och aldrig se en mulen dag? wore du wäl den enda, som wid et sådant ombyte ej skulle byta seder och tankesätt? För hånda, du skulle byta seder och tankesätt? För hånda, du skulle lysa af en oförnuftig lüxe, du kunde säkert inter lefwa utan Mairreher, Equipager, Bordfistwer och Spectakler, dina oerhörda utgifter skulle ådraga dig oerhörda skulder, du skulle förlora på spel alt hwad du kunde låna och til slutet bles du för all din öfriga lifstid inmant i fångelsset af dina obarnhårtige Creditorer.

Äter, låt wara! at du bekläder et högt ämbete; kan det wäl taga dig fri för et enda samwets-agg? låt öfwen wara, at du kan tillfredsställa dina nedriga begär, til och med, at du kunde förblinda din Konung och undertrycka hans folk, då omgifwen af dina Kreaturs smicker, skulle du wäl hysa innom ditt hjerta en enda dygdig och wacker känsla;—nej—en sådan lastfull är altid känslods.

Suckar du efter Lyckan? (jag menar den sanna och inwärtas lyckaligheten), den fins öfwen så wäl på landet som i staden, öfwen så wäl i det högsta Slott som den lägsta koja, den wäljer aldrig rum: hwart för nöjdt finne äger den.

En Bonde trötte af sitt arbete, hwitade sig på marken under en gran, — „Storre Gud! sade han, hwad det ändå är swårt! at är ifrån är lefwa et så tungt lif; så snart morgonrädnan greyr, skal jag til arbetet, och det är i mitt anletes swett jag skal förtjena mig denna hårda spisen; hwar enda dag känner jag detta lifwets brister.

Jupiter som ifrån höjden hörde hans suckar, swarade honom: „hwad du jämrar dig utan skal min Gubbe! beklaga dig inter utan säg för mig dina behofwer, — du tror at Lyckan ej delar lika rätt, underlåta mig då, hwad du behöfwer för at göra ditt tilstånd sällare, wälj ibland alla stånd, — hwad begär du? hwad skulle du wäl önska dig?

I samtliga ögnablick seck Bonden sittande på et måln betrakta hela Människo släktet, des middor och des ewiga omsorger — „Se sade Gud den, denna mannen, som så bekymmersamt står på knä för sina skatter, med hwad innerlig glädje räknar han dem icke? han har i dag förökat sin penninge hög.

Ack! om jag wore i hans ställe! hwad kunde jag mera begära? lär, swarade Jupiter, skilnaden på lycka, och det som har liknelse deraf; tag denna spegeln — Bonden kastade ögat deråt; ser med förskräckelse den gitigas hjerta sprödet som hastet, och sönderslitit, han skådar på des ansikte och i des ögon alla de raserier den ständiga fruktan förorsakar, han ser det frätande samwetet öfwer skattens samtande sönderstora des bröst, som ännu aldrig känt en stråte af lugn och tillfredsställelse — bönhör mig intet, ropade då Bonden, bewara mig stora Skydds-Gud! för sådana följder, jag skälfwer af fasa öfwer denna förtappada; jag behåller gärna mitt ringa stånd.

Wänd dig nu sade Jupiter til denna präktiga skaran, se den der Ministern så stolt, och så nöjd, — ack! hwad den är lycklig! tyckte den ensaldiga Bonden, den som har ikring sig så många ömna och tacksamma wänner, som blir så hedrad! — nej se i Spegeln talte Jupiter, hwad människan har fördommar!

Stora Wäsende! ropar han förskräckt, låt mig aldrig få se et så dant spöke, nej nej — du bör se denna stackarns elände, se in i hans bränsliga hjerta, fakt för pengar och mutor, än des bestäcke händer som utdela detta fördärwet ibland sina landsmän, hans rossägels art och hans höglård regera ymsom i det bröst som är hellska lastens boning — ibland opblåst af höghet och fåfånga, smidar han sina underhafwande, ibland intagen af råddhåga darrar han för sut egit fall.

War det nästn under wackrare skal en sämre kärna? ropade Bonden bestört: låt mig mäktiga Jupiter! så blifwa den jag är, jag behåller min plog och min yxa.

Han gick sedan till de rum, der det heter at Lag och rätt Skips, och till Lågret der det heter at Riksmån indswas för Fäderneslandets heder och förswar, han ryste wid åtankan af de wildjurs hjertan som trampa billighet, ära, rättwisa och beskrefwen Lag under föttern; men efter besfallning af sina nedriga böjelser, dömma sin like ifrån tjenst, frihet och lif, åter hvilka Riksmån! sade han, jag ymkar mig — nej Gud bewara mig, jag är nöjd, måtte jag aldrig lifna sådane!

Sedan han således granskat flera wilkor och stånd i mänskligheten, tillstod han uprigtigt, at hans jämmier och klagan war orättwis, då Jupiter ifrån skyn hördes i dessa ord: „Ären swaga dödeliga! Ni! som icke ken den sanna Lyckan, at jag aldrig förbundit den; hwarken med uitar, rikedom, ungdom, skönhet eller börd; hwar dygdig sät äger den, efterskräfwen då ej annat än at wara rättwisa, winläggen Eder at wara dygdiga, och Ni skola äga lugn innom Eder sammwete och Eder hjerta.

Derefter fördes Gubben af Jupiter tillbaka under sin gran, för at leswa lycklig.

A n n o n c e.

Completa Exemplar inbundna af Processen emellan Högw. Herr Öfw. Comm. och Riddaren Gerner samt nu mera Lund; samt de märkwärdiga Protocoller derom inskrifna Konglig Majestät på Gripsholms Slott, finnas i Herr Runemarks B. Klåda, — hidanefter utgifwes Wälsignade Tryckfriheten 2:ne gånger i weckan; Måndag och Torsdag, kl. 8 om märnarne; hwar på kan prænnumereras med En Risdaler för 100 Numrer.

Stockholm,
Tryckt hos Carl Stolpe, 1781.

Dag = Bladet :

Wälsignade Flykt = Friheten.

N:o 41.

Stockholm, den 1 October 1781.

Öfversättning *).

Adelsmannen och dess Hund.

S a b e l,

Till en Landt = Junkare.

En man med et rent och okonstlat hjerta kan aldrig wara dubbel, han tar aldrig sin flykt til lögnen för at dölja sina rätta affikter, så fängt antastas han af de lastfulla, förgäfves ryter afvunden och lika fäfangt skrifer argheten, dygden är hans sköld, och de pilar som riktas emot den falla tillbaka utan minsta kraft, hans gerningar lysa af ära och dygd, om han talar i Rådet för sitt Fäderneslands wäl, om han förenar de delta Råds Herrarnas tankesätt, säger han sanningen dristigt men ädelmodigt, han bätwar ej för de Storas hat; hans rena hjäl kan ej böjas. Men för at få räknas ibland de Regerings Kloka som ej wilja undergå den minsta råfäst, bde man ofta wara stum och någon gång utan alt förnuft — Hwilken Stor skulle wäl behålla sin höghet om wid Häfwet ej funnes folk, köpt at skrymta och ljuga? Om Sanningen kom, me ända til Furstens öra huru skulle Ministrarna winna deras ändamål? Kunde de då så wäl framdraga deras nedriga slafwar och rödja ur wägen deras dygdiga granskare?

Den som lärt at i tid och med konst tala en ofanning, är en sticke-
lig winglare, han blir säkert en stor karl och hans lycka är gjord, medelst
denna egenkapen får han äfwen de största på sin sida, — på det sättet
äro

*) Insänd.

Äro de Regerande blesna bedragna och deras sanna wänner öfwer gifwit dem, då dessa hyclare igenom sina egennyttiga anslag riktat sig af det allmännas uselhet.

Den djerfwa Antiochus, en dag då han jagade, kom händelse wis at flisja sig ifrån sitt Häffolk, red wisse och träffade änteligen en liten Koja där han gick in; en parthisk Bonde som war ägare dertill, tilböd sin Gäst det han hade, och Antiochus helt okänd tog med nöje emot hans lilla måltid, de talte om hwarjehanda, och sparade hwarcken Häf eller Kungar: winet har altid en slags upriktighet med sig: „Om wi andra sade Bonden, en gång skulle så tala wid wår Kejsare, wi skulle säga honom huru det står til! ack! om han sielf styrde! hans hjerta är godt, han wil säkert se oss lyckeliga, och han skulle äfwen så se det, blott han kände sitt folks brister, om Sanningen bleswe liden i Häf, så skulle hwarcken Konungarne eller deras folk blifwa narrade: Gifwe Gud! at allt skedde efter wår Kejsares åskundan, wi woro säkert intet olyckeliga, men han förtrot sitt wälde i deras händer som äro kring honom, han lägger Regerings-bördan på deras armar och de hafwa intet annat ögnamärke än sin egen nytta: den rättwisaste af alla människor är det ej mera, så snart han förtrot sig at sådane, ifrån högsta Slott til den lägsta koja förhåller sig lika, tjenstefolket fördärwar ofta sina Husbönder — ack! ändå, om wår goda Herre wiste så mycket som wi! mera sade han intet, och båda gingo til sängs, Bonden somnade in straxt, men den förnåma Gåsten kunde intet så en blund i ögat.

Andra morgonen war det redan bekant hwarest Antiochus legat öfwer natten, Häfmännerna tillika med stora waken skyndade sig dit och Parthen höpen feck för första gången under sitt tak se chamacerade kläder, man frambar den Kongliga Kronan samt manteln och kastade sig ner på jorden.

Då befalte Antiochus at hans wård skulle komma fram, tackade honom och gjorde honom en präsens, derpå wände han sig til sina smickrare i den underdåniga positionen: Efter Ni endast, sade han, haft affseende på Era egna Personer och igenom Edra fördömda rådkoffer, fört Er Herre och Konung bakom ljuset, och jag för första gången under detta låga tak fått höra sanningens röst, så gå långt ifrån mig köpta skara! och wisa dig aldrig, nu känner jag mig och jag har lärt at känna ditt fördömda anhang.

Så

Så war det äfwen med våra Konungar *) för flera hundra år, så snart de woro så försöffade, war det ej stor konst at hindra Folkets rop komma fram, då emedlertid deras älskade förrådare i börjon plundrade tyft och i hemlighet, snart blefwo de mera dristiga och deras röfwande blef allmänt, alt som deras egennyttiga ändamål fordrade, blidkade eller retade de deras Herrar, och dessa slafwar plågade och undertryckte, just då deras Konung beslutit at låtta sit folk.

Säkert hade de darrat af räddhåga, om Folkets suckar funnat trängt sig ända til Thronen — hwad Konungarna skulle wara lyckliga! om de så wäl kände sina och Rikets wänner, som deras folk känner dem, de woro då ej slafwar under andras godtycke — Om de sjelfwa wille se och höra, huru många själmor skulle icke mista det medborgertliga namnet? men också (hwiiken swår omständighet!) deras röfwerier skulle snart taga et slut.

Omfrider blifwa dessa illistiga roffäglar sedan de en tid sköstat Staten, mål för Allmänhetens billiga ondskas, deras bräckliga stöder falla på en gång och Sanningen som änteligen wisar sig i all sin prakt uplyser och sätter deras bedrägerier i full dag, des strålar förskingra alla hyclans måln.

En Adelsman på Landet besynnerlig nog, hölt intet af wanliga jagts hundar, han hade aldrig ägt någon, aldrig brydt sig om någon, den han tyckte om war en Mopps, som igenom sina konstrek wiste bort alla andra, — behöfdes berjenter där i huset, straxt walde man ibland Gargongs wänner och de blefwo föredragna mycket framsör Husbondens, derigenom seck han så mycket lättare sina affikter fram.

Denna smilande Mopsen rusade på alla som wiste sig, om han ej förut blifwit ombuden eller at han kände ansökningsens art och den som sökte.

Ingen dygdig och ärlig Torpare seck nånsin komma in, Gargong försöfde hela godset, altid rädd at hans opförande en gång skulle uppenbaras, — kom någon okänd til gården, straxt sprang Mops honom om benen, arg hämdgirig och falsk wiste han tändern, rusade på och sprang bort, inom sig war han ändå rädd och mårrade. „Hvem wet om icke
„Sann

*) Fabela är skrifen i England.

Sanningen kan komma så här förklädd, då jag mister all nytta af mina lögner och min politique; säkert wore jag då förlorad.

Också för des glafs och tjutande war det omöjligt at höra främmande folks tankar och råd — men min sluga Mops har nu intet länge igen, en liten Rosetta kom händelse-wis at gå förbi gården, upränd af lågor glömmes han sig för et ögnableck, öfwerger sin post och nöter sin dyrbara tid i kärlekens armar — det war denna swagheten som gjorde hela hans ofärd.

Hans Husbonde får då i frihet tala med en af sina Grannar: „berätta mig uprigtigt sade han, som en bestedlig och ärlig wån; jag har märkt på en lång tid, at mina underhafswande liksom undwika mig och jag begriper intet ordsaken, säg, jag ber Er så mycket, hwad har jag kunnat gjort dem emot? och på hwad sätt har jag wäl kunnat förlora deras wänskap?

Jo, swarade Grannen honom, Ni bör Edra bort Er hund som löper med så mycket squaller, nås-wis, stygg och lömsk, jagar han bort alla som wilsja Er wäl, stäck endast hans wårde, och Ni skal straxt finna at de äro Edra wänner, jag wet nog at Mops skal ställa emot och öfwertala Er at wi hata Er, men sanningen at säga, tro mig det är endast den stygga rackan wi hata.

I det samma kommer wår Mops in, arg och falsk, tjuter och skälter, men förgåfwes, Sanningen hade redan blänkt fram, den gemena tapslaren blef straxt bortkörd.

A n n o n c e.

Completta Exemplar inbundna af Processen emellan Högw. Herr Öfw. Comm. och Riddaren af Kongl. Maj:ts Swårds- och Wasa-Orden Gerner, och nu mera Lund; samt de märknärdiga Protocoller derom inför Hans Konglig Majestät på Gripsholms Slott, finnas i Boklådan wid Posthuset — där finnas äfwen alla löfliga Nummer af Wälsignade Tryckfriheten, hwilkens Auctor råknor för en heder och en winst at få Stycken insända som han skal införa med samma skyndsambet som hittils.

Stockholm, tryckt hos Carl Stolpe, 1781.

Dag = Bladet :

Wälsignade Tryck = Friheten.

N:o 42.

Stockholm, den 4 October 1781.

Insändt.

Päfwen Ganganellis Bref i 3 eller 4 Tomer utgifna efter hans död, äro nog märkwärdiga, för at af dem ej göra et utdrag eller öfversättning af några, som måst torde behåga.

Han self steg ifrån Munk omsider opp på Päfwiska Stolen där han i 5 års tid regerade med styrka och wärdighet, äfwen så stor Furste som högsta Präst förminskade han sitt folks utlagor, föresåg dem med de behöfwer, utwidgade Handeln, öklade Skatkammaren igenom besparingar för sitt egit Håk, gjorde de nyttigaste inrättningar och barmhärtighets-wärk, skyddade Konsterna, stadgade Upsöstrings-wärket, inrättade nya Bibliotheker i Rom, de fattigas wän, outtrötelig i sitt arbete, rättwis utan stränghet ännu mindre grymhet, stor utan prakt och säfänga, altid sig lif i mildhet och ömhet, då han förstod at värdera förtjenst och dygd, löste de han ej med nya tjenster, då han kunnat öka antalet af Cardinaler långt öfwer 16, gjorde han det intet, Hans Politique war Ära och Dygd, och ehuru han som Päfwe förstod Latin, förstod han dock intet: Divide et impera.

Både Uelänningar och inhemiska skänkte honom derföre hela sin ärening och sitt förtroende, och nu, sedan han är död, då sanningen kan talas öfminskad, får han de största loford.

Et en Furste af en liten Stat i Italien skrifwer han:

„An

„Anskönt Ni regerar öfver et helt litet land, äger Ni dock en dygd och et hjerta wärdigt de största Furstar, det är intet widden af Her äddmen, som utgör den Regerandes förtjenster, en Husfader kan wara stor innom sin krets.

Ingen ting kan förliknas emot det, at styra en liten Republique okänd för hela werlden, och som knapt står på Chartan, deruti man ej försökt oenigheter, krig eller andra stormar än dem, då det målnar på himmelen, hwarest all högfärd och all tåflan består uti medelmätta och lugn, hwarest man sätter sin ära uti at hjälpa och understödja hwarannan.

Äck! hwad en sådan fläck på jordklotet skulle behaga mig! hwad den är lycklig! som får bo der i skygd för alt det buller som är ofskickligt ifrån stora Städer — hwad lycksalighet at slippa alla de högheter, som så mycket opfylla små hjärnor, alt det narrewerk, som skämmer hjertat och förbländar ögat.

I werlden fins intet större bördan än en Scepter, alt är et nåt och en fälla för den Regerande, då han inbillar sig som måst wara dyrkad och wördad är han ofta som måst bedragen, om han är utan seder och full med laster smietras han just deri, om han är gudskrukig förwandlar man honom til skrymtare och föraktar honom, är han åter en blodtörstig Tyrann, så ophöjer man hans rättwisa, med et ord, sanningen döjes altid för honom — Han bör då ransaka i sitt eget hjerta för at finna den, — men ännu mera, hwad denna Fursten är at beklaga! om sanning äfwen där woro okänd, Eidebdeken skulle ej opwisa så många lastfulla Regenter om de icke hatat den. Sanningen är Thrones förnämsta fidd, den enda tillförläteliga wån när den höres — men huru misräkna icke Regenterna sig då de anse den såsom en djerf och nådswis påminnare, den de böra undfly eller ströffa.

Hwad mig angår, har jag älskat Sanningen ifrån min spädaaste barndom, och utan twiswel lär jag älska den intil min död, om jag också skulle få höra de hårdaste förebräelser, Sanningen liknar de bittra Pulwren som så misshaga smaken, men som återställa hälsan.

(Continuation en annan gång.)

Den ädelmodiga Masquen.

(Tagit utur Mersure de France.)

En ung och wacker Fru i Bordeaux ångslade sig öfwer sin Man, som för några år hade seglat ut och hwilken rycket sade, lidit skeppbrätt.

En mängd af Ålfkare intagna af hennes behagligheter suckade efter den stunden då de med wisshet kunde tilbuda henne sitt hjerta och sin hand, i fall at ännu säkrare tidningar skulle anlånda om den olyckan, hon så fruktade.

Emedlertid war denna Fruns opförande utan minsta Klander och hennes dygd anmärktes som estersyn.

En dag i slutet af Carnawalen, såll det dock henne in at ge en Fete åt sina bästa wänner och slägtingar, — man spelte, då en Masque trädde in och börjar straxt spela med Wårdinnan i huset, han förlorar, begår revange och förlorar ännu, af 20 kort wan han intet et, det tycktes at han blandade dem emot sig och man begrep intet en sådan olycka, andra Spelare kommo äfwen at försöka sin lycka emot honom men då wann han — Fruen började igen och Masquen förtorade en orrolig summa, med en munterhet och en löid som wäckte förundran hos de kringstående — Någon sade hel högt, detta kallas intet spela, utan skänka bort sina pengar, då swarar Masquen sig wara selskwa Rikedom: Guden, och at han ej satte wårde derpå för annan orsak, än at dela dem med et så älsfwärde Fruentimmer, i det samma tar han opp flera rouleauer af Guldmynt och Jeweler, ställer dem fram på bordet och proponerar sin Dame at hålla dem på et kort emot så litet hon sself behagade, Fruen aldeles håpen öfwer et sådant tilbåd slutar spelet.

Man wiste intet, hwad man skulle tänka om en sådan händelse, då en gammal förståndig Matrona i sällskapet hwiskade wid sin Granne, at det måtte wara selskwa hin onde, hwilket så tydligt kunde slutas af hans kläddedäkt, hans pengar och hans tal, — Masquen som märkte detta, förstod sig ännu mera, talte flera fränmande Språk och gjorde några Konster som liknade trolleri, sluteligen sade han, med en påckande röst, sig

vara hitkommen för at återfordra en person i Sällskapet, som för några år hade gifwit sig i hans wåld, bedyrade at hon nu hörde honom til, och at han nu åtnade så gripa henne at hon aldrig mer skulle slippa.

Hwar och en såg på Wårdinnan, som war ganska b. stört öfwer en sådan händelse, de öfriga Damerna darrade alla af råddhåga och Herrarna logo just ej heller, — ämteligen, då Masquen fortfor i et, stekades efter allvarsammare solk som började utdrifwa hetswa J***, han hade då intet annat parti öfrigit än demasquera sig; då Comedien stös igenom et stort anskri af glädje ifrån Fruen i huset.

Det war hennes Man som först varit i Spanien, derifrån i Peru, hwarest han samlat oändeliga rikedomar och nu kom hem, han hade fått weta af denna Feten och imaginerade en så lår surprise för sin Hustru. Alla Gästerna som måst woro hans slågtingar och wänner lyckönskade honom til återkomsten, och lämnade i hans armar den Person glad och nöjd, til hwilken han påstått sig äga så öfridig rätt.

~~~~~

Epigramme.

J twifwelsmåt Dorilla nu
Som på Masqraden borde fara;
Hur der hon skulle okänd wara —
Ack jo! så hördes mannen swara:
„Ödrställ dig blott som ärlig Fru.

~~~~~

Annouce.

Completta Exemplar inbundna af Processen emellan Högw. Herr Öfr. Comp. och Riddaren af Kongl. Maj:ts Swärds, och Wasa, Orden Gerner, och nu mera Lund; samt de märkwärdiga Protocoller derom insör Hans Kongl.ig Majestät på Grippsholms Slott, finnas i Boklådan wid Posthuset — där finnas äfwen alla lossiga Nummer af Wälsignade Tryckfriheten; hwilkens Auctor räknar för en heber och en winst at så Stycken insända; som han skal insöra med samma skydsamhet som hittils.

Stockholm, tryckt hos Carl Stolpe, 1781.

Dag = Bladet :

Wälsignade Tryck = Friheten.

N:o 43.

Stockholm, den 8 October 1781.

Tankar och Händelser.

Tragedier i allmänhet slutas med upror eller mord, Comedien måsta delen igenom giftermål: hvad synes följa deraf? jo, at de stora och förnämna äro födda at förstöra Människo: släktet och de mindre solket at fördäla det.

At fördömma de wackra Konsterna, och ej älska andra än de som wisa en ägonstänlig nytta, är det samma som at hata naturen som gifter oss jasminer och liljor; äfwen så wäl som ärter och rosor.

Jaget wildjur angriper sin life, utan at det blifwit retad, eller af hunger, — at förtiga alla andra exempel, de Rommare woro med kall blod älskare, när deras Gladiatorer som likwäl blifwit fångna i krig eller woro deras slawar, mördade hwarandra innom banan, — af alla djur, måtte människan således wara den wildaste.

Ni små stackare af 11 qvarter och kanske högst 3 Tunm! hafwen ni icke icke seglat ikring hela werlden, etablerat Nybyggen, gjort inkräcningar flera tusende mil ifrån edart hemwist! efter detta tron ni wäl, om det funnits hjältar, at de icke långsedan gjort inkräcningar som förstört hela edar rage?

En Munk opfant Krutet, en Bisshop i Münster Bomber, och en Capuciner under Cardinal Richélieus ministère i Frankrike föreslog Spioner på Stat betalta af Poligen, samt lettres de cachet.

Rejs

Kejsar Theodosius befalte igenom en Lag i sitt Rike, at den som 3:de gången beträddes med at wara delator, skulle mista lifwet, oaktat at hans angifwelser ej woro diektade utan sanna, — Wan twiswel wakte denna Fursten, at en så nedrig människa ej hade någon rättighet at lefwa.

Jag är utan värja, utan det minsta försvar, en som är bewäpnad ifrån hu'wud til fötterna, med en dolk i bältet och en pistol i handen fördelar mig — hwad tror ni om en sådan? just det samma som ni bör tänka om en stor och födnäm Minister, som tar emot mig med en hög mine eller svarar mig på et föraktligt sätt.

Wid Belägringen af Mastrich 1673, föll en Officer som skulle storma, af stormflegan, då ströpt en Soldat som stod närmast rakte hand för at hjelpa honom, men fick i det samma et skott som tog bort handen; — Soldaten utan at säga et ord eller wara rödd, gaf Officeren straxt den andra och hjelppte honom wärkeligen opp.

En Franssk Soldat som med wärjan i hand slogs med sin Camrat och feck et dödeligt sting, hade ändå nog krafter för at slå sin fiende under sig, lef sade han, jag skänker dig det, som du beröfwat mig, och i det samma föll han ner död.

Dyrka det Högsta Wäsendet, gifra sig och föröka werlden, understöddja den fattiga, plantera et fruktbarande träd, opplöjja en åkertapp, slå ihjäl inga andra wildjur än de som skada igenom sitt förgift eller grymhet, se där den wackraste sedolära! och sådan war Magernas.

Wära nöjen och lyckan komma of oftast at glömma det wi äro til, men våra besvär och olyckor påminna of det altid.

En stor man njuter sållan rättwisa förån efter sin död, det wil säga det samma, som wi se gärna at han är til; men wi kunna aldrig förlåta honom at han är til.

Folkets kärlek och några de storas hat utgöra ofta Ministrarnes sanna beröm.

Et folk tror sig då fritt, när Konungen tar emot dess ansökningar, låter dem, eller åtminstone låter sina Ministrar förstå at han ämnar låsa dem.

Det enda medlet at förbättra människorna torde vara, om ifrån deras spädaaste barndom det blefwe dem intryckt at hysa fasa och afsty för otacksamheten samt tvärtom beedimma och uphöja tacksamheten; den förra är en last så nedrig och wanherrande, lik en Soldats som wänder ryggen til då han skal lattaquera sin fiende, — den sednare åter eller är känslan är alla dygders rot, hon danar i hjertat både ömhet och mänsklighet, ger oss kärlek för Fosterlandet och kommer oss at närmare knyta de banden som böra vara heliga emellan Föräldrar, Makar, Förmän, Likar och underhafwande — i stället för at tala med den unga Fursten om hans höghet och hans wälde, berättat honom hwad önskingar och hwad suckar millioner människor som en dag skola blifwa hans undersätare utgjutit alt ifrån hans ankomst i werlden, föreställ honom den grymhet och den orättwisa at ej ömma derwid, utan twiswel wänjer han sig at älska sina tilkommande undersätare, och en Kung som älskar sitt folk blir alltid en stor Monarch.

Rnåhund och Cameleonten.

Fabel *).

En Rnåhund opfostrad med all den ömhet och grantsagenhet som enda Soin i et rikt hus wantligen äger, ledde de lyckligaste dagar: ståndigt buren på armarna, affällan, knyt och smickrad; hwarken ägde han eller wille han äga annan talent än konsten at behaga. Hans brunnadgon och hans glafs war det som måst recommenderade hos hans Fröken; hwart enda ros blef tusende gånger berömt; och dess wännskaps bergjeller! hwad wore icke de artiga och wedergwäckande?

En wacker sommarmorgon besluter änteligen Mignion at gå ut Cabinetter för at hämta frisk luft: knapt är han nerkommen på ången och gjort

*) Tusland.